

get vettek. A gyászbeszéd tartotta az aradi közköri háza előtt, szép számú jelenlétében. Alkalma volt tenni, melyben ezen kedvünk is élt és meghalt.

Zeiner Alajos.

nyugtázások.

ánkfia által az igazságnak 10 K misszió-adományt ezennel nyugtázunk.

Voigt Miksa.

ál atyánkfia tiz koronát arctérről. Ót a külföldi

misszióra és öt a szegények és árvák részére.

Tanulónak adnám 14 éves fiamat szabó vagy egyéb könnyebb mesterségre testvér, vagy komoly barátkozóhoz. Szatai Róza Budapest, Népszínház-utca 38. szám, II. em. 2.

15 éves fiamat valamely foglalkozásra egy Atyafihoz adnám, aki elfogadná tanulónak. Szentpéteri Sándor, Fazekas-utca 24. szám, Nagybánya, Szatmármegye.

Bán Imre bogsnár, Medgyes, Nagy-Küküllő megyében egy segédet és egy inast keres, mind a kettő hívő legyen.

„Mindenik az ő jutalmát veszi az ő munkája szerint.“ 1, Kor. 3, 8.

X. évfolyam.

Budapest, 1917.

4. szám.

Rendes imaóráink programja.

A Duna-Unió bizottsága 1917. aug. 1-én tartott ülésén kimondta, hogy valamint a misszióóráknak és az ifjúsági munkának egy rendes program helyénvált gál alapul, hasonlóképen tartandó imaóráinknak is egy rendes programot állapítunk meg és dolgozunk ki. A megfelelő anyagot White-testvérnőnk bizottságtárgyalásainak könyvéből kölcsönöztük. Ez évi október 27-én kezdődnek ezen programok és hisszük, hogy összes gyülekezeteink használják azokat a rendes szombati imaóráinál.

Imaóra 1917. október 27-ére.

Alapige Préd. 5, 1.

Viselkedésünk Istenházában.

Az alázatos, hívő lélek számára Isten háza már itt a földön a mennyek kapuja. Az ének, az ima és a Krisztus helyettesei által mondott szavak mind oly célból rendelt el, hogy földi népét azon fenséges istentisztelet számára készítsék elő, melyen tisztátalan nem vehet részt. A földi szenttélyel egybekepcolt szentség tanítsa meg a keresztyéneket arra, hogy mily tisztétellel kell viseltetnünk azon hellyel szemben, ahol Isten övével egyesül. Az istentiszteletek tekintetében nagyon mélyen megválto-

zott a nép feifogása és szokása, csak hogy nem előnyösen, hanem nagyon is hátrányosan. A szentséges dolgok csakhamar elvesztik a lelkünkre és kedélyünkre gyakorolt áldásos befolyásukat és megszokottakká válna a közönséges köznapi dolgokhoz hasonlóknak tekintjük őket. Rég megszűnt már azon tisztelet, mellyel a nép hajdan a földi szentély irányában viseltetett. Ámde Isten maga rendelte el szolgálatát és annak rendjét minden mulandó fölé emelte.

A ház a család szentélye, a kis szobácska, vagy az erdő az egyes léleké, ám a gyülekezeti hely az egész község szentélye. Helyénvaló szabályokat felállítani az istentisztelet helyére, idejére és módozataira vonatkozólag. Semmi se legyen előtünk közömbös, ami szent és ami az istentisztelethez tartozik. Hogy az emberek hozzájárulhassanak az Úr dicsőségéhez. hozzá kell őket szoktatni, hogy különbséget tudjanak tenni a szent és a közönséges között. Azok, akiknek magasztos szándékaik, gondolataik és törekvéseik vannak, oly lelkek, akiket az isteni dolgokkal való foglalkozás csak folytonosan erősít. Boldogok azok, akik egy szenttélyel bírnak, legyen az akár a városban, akár egy kis falusi kunyhóban, akár

az erdők mélyén, akár valamely szikla-
hasadékan. Ha ez a legjobb hely,
amit mesterük számára biztosíthattak,
a seregek Ura jelenléte által meg akarja
azt szentelni.

Ha a hívők imaházukba lépnek, ille-
delmesen foglalják el helyeiket. Ha
kályha van a helyiségben, úgy télen
ne üldögéljenek lusták módjára a kályha-
körül. Beszélgetést, nevetélést és sut-
fogást sohasem tűrjünk meg Isten
házában, sem az istentisztelet előtt, sem
utána. Buzgó áhítat és istenfélelem
jellemzeze a jelenlevőket. Ha egyesek
kissé korábban érkeztek az imaházba,
úgy csendes szemlélődéssel töltsék az
időt s emeljék imában szívüket Isten-
hez, kérve, hogy tegye őket képesekké
az elhangzó szavak megértésére, hogy
így annál nagyobb mértékben járulha-
sanak hozzá egyéb lelkek megtéríté-
hez és megmentéséhez. Gondoljanak
arra, hogy a menny követei állandóan
jelen vannak Isten házában. Az Isten-
velő fenséges érintkezés számos óráját
veszítjük el nyugtalanságunk által,
amennyiben az ima és áhítat idejét el-
hanyagoljuk. Vizsgáljunk kell lelki-
állapotunkat és szívünket az igazság
napja felé kell fordítanunk. Ha az em-
berek igazi félelemmel és áhítattal lép-
nének át az Ur házában küszöbét és tu-
datában lennének annak, hogy ők most
az Ur jelenlétében vannak, hogy ők most
nagyobb csend ünnepélyesen hirdetné
Isten szentségét.

Ambár másutt a legmegbocsáthatóbb
dolog a süttögés, nevetgélés és beszél-
getés, Isten házában, ahol az Urat
imádjuk, a leghelytelenebb dolog. Ke-
délyünket elő kell készítenünk Isten
szavának hallására, hogy az annál mé-
lyebb befolyást gyakoroljon szívünkre.

A prédikátor komoly, ünnepélyes
arcval lépjen be Isten házába. Mihelyt
a szószékhez ér, hajoljon meg imában
és fohászodjék az Ur segítségéért.

Mily benyomást fog ez gyakorolni!
Egy ünnepélyes érzelet fogja a népet
áthatni. Prédikátoruk Istennek ajánlja
magát és a vele való közösséget ápolja,
mielőtt hozzájuk szól. Ünnepélyes ko-
molyosság ural mindenkit és Isten an-
gyaljai közel vannak. A jelenlévők egye-
süljenek vele csendes fohászában, hogy
az Ur házat jelenlétével megtisztelje
s az emberi ajkáról elhangzó ígérek-
erőt kölcsönözzön. Midőn a gyülekeze-
tet imával megnyitják, minden, térd
hajoljon meg a Szent előtt és minden
szív emelkedjék fel hozzája. Az áhita-
tos lelkek imáj meghallgatást talál és
az ige hirdetése eredményes lesz. A
hívőknek Isten házában tanusított hűség
magatartása a legfőbb oka annak, hogy
a prédikáció hatástalan. A sok szívből
fakadó, tiszta értelmes szavakban fel-
hangzó ének is Istenről választott esz-
köz a lelkek megmentésének munkájá-
ban. Az istentisztelet egész folyama-
tát uralkodjék oly ünnepélyes komoly-
ság és áhítat, mint a magasságos lát-
ható jelenlétében lennénk.

Midőn ez ige hirdetjük, gondoljatok
arra kedves testvéreim, hogy tulajdon-
képen Isten szavát hallgatjátok, melyet
elhívott szolgája által közöli veletek.

Kísérjétek végig figyelemmel. Egy pil-
lanatra se álmosodjatok el, mert így
ép azon szavakat veszítitek el, miket
meghallva, óva lettetek volna attól,
hogy helytelen ultra tévedjétek. Sátán
annyira lefoglalja gondolataitokat és
érzékeiteket, hogy a figyelmeztetése-
ket meg sem halljátok; s ha meg is
halljátok őket, az semmitéle befolyást

sem gyakorol reátok. Szivetekben nem
idéz elő változást s élettetek a régi
mederben folyik tovább. Sokszor egy kis
gyermek is olyannyira lefoglalhatja a
hallgatók figyelmét, hogy az elhíntett
mag nem hull jó termőföldre. Fiatal
emberek néha oly kevés tisztelettel vi-
seltetnek Isten háza iránt, hogy a tisz-
telet alatt állandóan társalognak. Ha
ezek Isten angyalait láthatnák, akik
őket figyelik és cselekedeteiket meg-
szavakat feljegyzik, úgy a szégyen és
félelem érzetétől telinének el. Isten
figyelmes hallgatókat kíván. Miközben
az ember aludt, eljött Sátán s beveté
mezejét konkollyal.

Az áldás kiosztása közben mindenki
maradjon helyén, nehogy elveszítsek
Krisztus békességét. Azután pedig
tolongás és beszélgetés nélkül azon
tudatban távozzanak a szent helyről,
hogy Isten szemei állandóan rájuk
irányítva s úgy kell cselekedniök, mintha
az ő látható jelenlétében lennének. A
távozók ne csoportosuljanak a kijárá-
toknál ismerőseik üdvözlésére, mert így
elzárják a távozók útját. A gyülekezet
helyiségébe ne oly célból menjünk,
hogy ott régi ismerősökkel találkozzunk,
avagy hogy holmi üzleti ügyeket tár-
gyaljunk le. Ezen dolgokat egyéb he-
lyeken intézzük el. Istent és szent an-
gyalait már számtalanszor bántottuk
meg nevetés, hanyagság vagy a lábak
dobogása által.

Szüilők igyekezzetek gyermekeitek
lelkében tiszteletet ébreszteni Isten háza
iránt, úgy hogy ha oda belépnek ily
gondolatokkal foglalkozzanak: Ez Isten
háza, ahol Isten is jelen van. A leg-
tisztább gondolatokkal itt foglalkoznom.
Szivemben nem szabad a gyöbület, a
haszonlenség, irigység vagy megvetés

érzelmeit táplálni. Isten szentsége
jelenlétébe jövök most. Ez az a hely,
ahol Isten népével egyesül s azt meg-
oldja. A nagy és fenséges, aki örökké
lakozik, reám tekint, kikutatja szivemet
és felelő életem legtitkosabb gondo-
latát és cselekedetét is.

Gondoljatok előlött kedves testvérek
és igyekezzetek azon lenni, hogy gyer-
mekeitek fejlődő lelkébe tisztelet-
plántálatok Isten háza irányában. Nem
szabad minden felelősséget a prédiká-
torokra hárítani, vegyetek ti is példát
Abrahámról, aki megparancsolá család-
jának, hogy az Ur parancsolatait meg-
őrizték. Fiaitokat és leányaitokat elront-
ják saját példátok és ti mégis azt akar-
játok, hogy a prédikátorok a ti min-
dennapi munkátok ellenére is véghez-
vigyék a lehetetlent és szívüket fogé-
konyakká tegyék az istenfélelem és
tisztá erkölcs befogadására. Ha a pré-
dikátor minden föle telhetőt megtett a
gyülekezet érdekében, hogy a lelkek
ima, munka és tanítás által megjavítsa
és megtérítse és még sem ér el ered-
ményt, úgy a szülők rendesen őt vádol-
ják azzal, aminek sajtát hanyagságuk
vált okozója. A felelősség a szülők-
hárul. Vajjon hajlandók-e hűségesen
végezni az Uról rájuk bízott munkát?
Vajjon türelemmel, alázatossággal és
kitartással akarnak-e a kívánt uton
haladni, hogy egykor ők maguk célhoz
érjenek és hogy gyermekeiket is ma-
gukkal vihessek? Nem csoda, ha gyü-
lekezeteink oly gyengék és kebelükből
hiányzik az istenfélelem. Szokásaink és
felfogásunk, amely a mennyeit egyon-
lőnek tekini a földivel, ellenünk val-
lanak. Van minekünk egy megszentelő
nagy igazságunk; s ha szokásaink és
cselekedeteink nincsenek vele teljes

szhangban, úgy vétkezünk az Istenből. Ilyert világosság nagyságának arányában. Az Urnak ama nagy napján könnyebb dolga lesz a pogányoknak, mint minékünk.

„Bizonyosságok a gyűlések részére.” 172—177.

Imaóra 1917. Nov. 10-én.

Alapige Máté 22. 21.

Istennek, — ami Istené.

Isten a jelen időre nézve egy üzenetet adott népének. Malakias próféta könyvének 3. részében találhatjuk azt. Vajjon kifejezhette volna-e világosabban, vagy határozottabban követeléseit az Ur? Gondoljunk mindig arra, hogy Istennek ami személyünkre támasztott igénye képezi alapját minden felünk szemben fennálló követelésének. Ó gazdagon megajándékoz bennünket és csupán azt kívánja, hogy övedelmünk egy tizedrészét neki ajánljuk. Isten kegyesen szolgálira bizza tincseit, de a tizedről ezt mondja: „Ez az enyim.” Épp oly mértékben és hűséggel fizessék vissza az emberek a tizedet az Urnak, mint aminő mértékben és amely hűséggel az Ur öket földi javakkal elhalmozza. Ezen intézményt maga Jézus Krisztus is megerősítette. Ezen intézmény ünnepléses örökkévaló eiveken alapszik, a melyeket emberi vélekedéseknek nem szolgáltatathatunk ki. Ne akarjunk e tekintetben belátásunk és okoskodásunk értelmében cselekedni, hanem Isten felszólítása értelmében rendszeresen tegyük félre az öt megillető javakat, hogy azokat munkája elősegítésére ajánljuk.

A zsenge.

A tizeden kívül minden termésünk zsengejét is követeli az Ur. Ezt azért tartotta fenn magának, hogy földi munkája kellőképen támogattassék. Az Ur szolgál ne legyenek hiányosan el látva. Az élet igéjének hirdetésében ne legyenek követeknek kezei megköve. Midőn az igazságot hirdetik, álljon a szükséges eszköz rendelkezésükre, hogy a legáltalásosabb befolyást gyakorolhassák munkakörükben. Irgalmasságot kell nekik cselekedni s a szegények és szenvedők segítségére kell nekik szetniök. Ily célra adományok és áldozatok álljanak rendelkezésükre. Különösen új munkaterületeken van erre nagy szükség, ahol az igazság zászlaja még nincs kibontva. Ha mindazok, akik magukat Isten népének nevezik, öregek és fiatalok, eleget tennének ebbeli kötelességeiknek, úgy nem lenne hiány észlelhető Isten tárházában. Ha mindenki hűségesen felajánlaná a tizedet és a zsengeket az Urnak, úgy munkája számára bőségesen meg lenne minden szükséges feltétel. Ámde Isten törvényére nem nagyon ügyeltek az emberek, aminek nyomasztó szükség lett a következménye.

Gondoljatok a szegényekre.

Miután a munkánk végzéséhez rendelkezésünkre álló idő felettlőbb rövid, életünkben mindennemű pazarlást számíztunk kell. Ha körülnézünk, mindenütt nyomort és szenvedést látunk: egész családok hiányt szenvednek az élet legfontosabb feltételeiben is, a gyermekek kenyerért kiáltanak. A szegényházakból hiányzik a szükséges berendezés, sőt ami a legfőbb, még az ágyak is. Sokan alacsony kis kuny-

hókban laknak, melyek a kényelem és higiénia legegyszerűbb feltételeinek is hiányával vannak. A szegények jalkiáltása felhat a menybe; Isten lát, Isten hall mindent. Azonban sajnos, sokan csak magukat akarják megdicsőíteni; nagyon sokat adnak ki saját asztaluk szükségleteinek fedezésére s nem tördnek szegény nyomorgó s kopláló embertársaikkal. Mily számadást adnak az ily emberek Istennek azon vagyronról, melyet ily önző célokra fordítottak. Azok, akik Istennek oly intézkedéseit, melyekkel a szegények sorsát akarta enyhíteni, megvetik, nemcsak a szegényeket, hanem Isten is megpróbálja és hűtlenül tulajdonították el javait.

Minden Istené.

Minden javunkat Isten irgalmából nyerjük. Ő, a nagy és jóságos adakozó. Szeretete a mindnyájunkról való atyai gondoskodásban nyilvánul meg. Egy próbaidót adott ő nekünk, hogy oly jellemre tegyünk szert, mely alkalmassá tesz bennünket arra, hogy országába bemelessünk. Nem azért tart igényt jövedelmünk egy részére, mert neki bármire is szüksége van. Ő alkotta az összes gyümölcsöt hozó fákat Éden kertjében és átadá Ádámnak, hogy azokat élveze; egy kivétellel. A jó és ros tudás fájának gyümölcséből nem ehettek. Ezen fát Isten állandó emlékeztetéstül hagyta meg annak, hogy minden az ő tulajdonát képezi. Alkalmat adott nekik egyuttal arra, hogy hitüknek és beleje vetett bizalmuknak bizonyosságát adhassák az által, hogy követeléseinek feltétlenül engedelmeskednek.

Hasonlóan vagyunk mi is Istennek velünk szemben támasztott igényeivel.

Vagyonát emberi kezekre bizza, de megköveteli, hogy annak egy tizedrészét rendelkezésére bocsássuk. Azt kívánja, hogy ezt tárházába vigyük. Mint jogos tulajdonát adjuk azt át neki. Szent az és szent célra fordíttassék. Az igazság hirdetőinek fenntartására szolgáljon. Ezt azért akarja az Ur, hogy az üdv igazságait a távollevőkkel és a közlelvőkkel egyaránt megismertethessük. Ha Isten ezen követeléseinek engedelmeskedünk, akkor megtudjuk, hogy minden Istené.

Vajjon nincs joga az Urnak tölünk ezt követelni? Vajjon nem áldoztá-e fel egyszüött fiát, hogy végtelen szertetében bennünket megmentsen a haláltól. Vajjon ne folyjanak-e tehát be hálánk jelű adományaink tárházába munkájának az egész világon való előmozdítására? Miután Isten a jogos tulajdonosa minden tulajdonunknak, ne mutassuk-e be neki önkéntes hálaáldozatainkat, hogy testünk, lelkünk, vagyonyunk és szellemünk iránti tulajdonjogát elismerjük? Ha Isten tervét megvalósítanók, úgy az igazság prédikátorai oly helyzetben lennének, hogy mindig ujjabb és ujjabb munkaterületeket szállhatnánk meg. S a prédikátorokkal egyetemben számos önkéntes munkás lenne hajlandó arra, hogy velük haladva s vállvetve bontsák ki az igazság zászlaját a föld legcsötétebb helyein is.

Mentség nélkül.

Istennek jogos követelése, hogy az emberek néki azt visszaadják, ami őt joggal megilleti. Ez oly világosan és határozottsággal van kifejtve Isten szavában, hogy semmiféle mentséget sem találnának eljárásuk számára.

azok, akik ezen isteni kötelezettségek alól ki akarnak bujni. Azok, akik azt állítják, hogy nem képesek ezen kötelezettséget felismerni, Isten, a világ és a gyülekezet előtt kijelentik, hogy felismerni nem akarják. Azt hiszik ezek, hogy vagyонуkat elfecsérik, ha köteleseiknek eleget tesznek. Önző lelkük a tőkét és kamatot egyaránt meg akarják tartani, hogy saját céljaira fordítsa. Isten ráteszi kezét az összes emberi tulajdonokra és így szól: „En vagyok tulajdonosa az egész világnak s minden vagyon az enyém. A tizedet, amit ti visszatartottatok, arra akartam fordítani, hogy szolgáljam azoknak is megnyithassák az írásokat, akik a sötétségben élnek és törvényeim útját nem ismerik. Miközben az én alapomat saját vágyaitok kielégítésére fordítottátok, megvontátok a világozságot azoktól, akiket én vele meg akartam ajándékozni. Alkalmat adtam néktek, hogy hűségekről tanuságot tegyetek, de ti nem akartátok. Ti megraboltatok engem, megloptátok alapomat, ezért átkoztatok legyetek“.

„Bizonyosságok a gyülekezet részére.“ 257—261. old.

Imaóra 1917. november 24-én.

Alapige Ján. 3, 16.

Isten áldozata az emberért.

Csodálkozva elmélkedtem állandóan Istennek az emberek irányában való végtelen szeretete felett, amely őt arra készítette, hogy magmentésükért engesztült fiát adja oda. Látám Ádámot és Évát, akiknek azon magasztos előjog adatott, hogy Édenkertjének szépségében gyönyörködhesse nek s a kert fái-

nak gyümölcsét, egynek kivételével, élvezhessék. Ámde a kigyó elcsábította Évát, ő elcsábította Ádámot, ugy, hogy mindketten ettek a tiltott fa gyümölcséből. Mint bűnösök, könnyelműen átlépték Isten parancsát. A hír gyorsan elterjedt az egész menyben és minden hárfá elnémult. Az angyalok gyászoltak és attól tartottak, hogy Ádám és Éva az élet fájának gyümölcséből is eszik és örökéletű bűnösök lesznek. Ámde Isten azt mondá, hogy a bűnösöket elűzi a kertből és az élet fájához vezető utat egy lángoló karddal felügyverzett kerub által őriztett.

Fájdalommal hallották a mennyben, hogy az ember elveszett, hogy halandó bűnössé lett, s hogy a föld a gyásznak, szenvedésnek, betegségek és halálnak tanyájává lett. Ádám egész családjának halállal kellett bűnhődni. Erre Jézus látám arcán a részét és bánat kifejezésével, Csakhamar azon ragyogó világossá felé közeledett, amely az atyát körülvette. Angyal kísérem így szól: „Titkos megbeszélése van az atyával.“ Miközben Jézus az atyával beszélt, az angyal aggodalma a tetőpontra hágott. Háromszor zárta magába az atyát övező világozság s midőn harmad ízben hagyta el az atya helyét, végre megláthattuk alakját. Arcá nyájas volt, ment az aggodalom minden árnyától s oly szeretettől ragyogott, mit szavakban leírni nem lehet. Erre az angyalok serregével tudatta, hogy megtalálta módját az elesett emberiség megmentésének, hogy atyával máris megbeszélte a megváltás lehetőségét, hogy engedélyt nyert tőle arra, hogy saját életét áldozza fel mint váltságdíjat megmentésükért. Ezáltal lehetővé teszi nékik, hogy kiontott vére érdemében bűneik bocsánatát

nyerhessék s engedelmesség által újból visszatérhessenek azon kertbe, melyet bűneik következtében el kellett hagyniok. Amikor majd újból szabadon közlekedhetnek az élet fenséges fájának gyümölcséhez, amelyhez most mindennemű jogukat elvesztették.

Erre egy kimondhatatlan öröm töltötte be az eget s a mennyei seregek dicsőnekeket zengtek Isten nevének magasztalására. Ujra kezükbe vevék hárfáikat és sokkal nagyobb karban magasztalták Istent, aki oly mélyen leereszkedett az emberiséghez, hogy a lázadó nemzetség érdekében egyetlen szeretett fiát a halálra szánta. Erre az üdvözítő önmegtágadását és önfeláldozását magasztalták, aki kész volt atyjának kebelét, a mennyek dicsőségét elhagyni, s helyette egy szenvedéssel és gyalázattal teljes életet és a legkínosabb halált választani, hogy élete egyetlen való feláldozásával másoknak életet adjon.

Az angyal így szól: „Hiszed-e, hogy az atya; szeretett fiát minden küzdelem nélkül oda adá? Nem, nem!“ Még Isten számára a menyben is a legnagyobb küzdelmet jelentette határozni, hogy vajjon oda adja-e engesztült fiát, avagy inkább veszni hagyja-e az elesett emberiséget. Az angyalok oly élénk részt vettek az emberiség megmentésében, hogy közülök számosan voltak készek dicsőségüket és életüket az emberiség megmentéséért feláldozni. „Azonban“, mondá az én angyali kísérem, „ez mind elégtelen lenne“. A bűn oly nagy volt, hogy egy angyal életének feláldozásával nem tudta volna azt jóvátenni. Csupán Isten fiának feláldozása és közbenjárása vehette le az emberiségről az öríási bünterhet és

válthatta meg a reménytelen bajnyomorból.

Az angyalokra bízott munka állt, hogy fel és alá járjanak s Isten szentvédő fiát vigasztalják és sebeimennei gyógyírt vigyenek. Kezűadják Jézusnak. Továbbá feladatuk képezte, hogy a kegyelem alattval megvédjék a sötétség hatalmassá ellen. Láttam, miszerint Istennek le telen volt törvényét megváltoztatni, hogy a veszendőbe ment szerencsét emberiséget ily módon megmentezt terte el, hogy szeretett fia emberek bünciéért a halált szenvedte.

„Tapasztalatok És Lelki Mások.“ 119—120.

Imaóra 1917. Dec. 8-ára.

Alapige 2. Kor. 8; 9.

Istennek, ami Istené.

Egy másik alkalom.

Isten hosszantűrő és kegyelmes azoknak, akik bünt követtek el, alkalmat ad annak jóvátevésére. Így szól: „Térjete meg én hozzám és én megtérek tihozzátok“. De ők azt mondták: „Miben térjünk meg?“ Mal. 3. Javaiukat saját énjük szolgálataba ártották, mert úgy vélték, azok nem fcsönzött tulajdonok, hanem saját Viszás lelkiismeretük oly kemény érzékellen, hogy nem képesek a nagy bünt felismerni, melyet az követtek el, hogy az igazság terjesének útját elzárták.

Ámbar halandó emberek saját halálukra fordították a rájuk bí talentumokat, melyeket Isten az vösség terjesztésére szánt, hogy az

vívítő szeretetének üzenetét egy elvesztett világgal közölik, mégis azt kérdezik a prófétától: „Miben voltunk hűtlenek?“ Isten így felel: „A tizeddel és áldozni valóval . . . átokkal vagyatok elátkozva, mégis csaltok engem, a nép egészben“. Az egész világ részes Isten megrablásában. A pénz, melyet Isten az embereknek kölcsönzött, azok szórakozásra, élvezetekre, lakomákra és legaljasabb vágyaik kielégítésére fordítják. De az Ur így szól: „En eljövők hozzátok és megbüntettek benneteket“. Az egész világnak számot kell adni sáfárodásáról ama nagy napon, midőn mindenki cselekedete szerint ítélte meg.

Az áldás.

Isten megígérte, hogy megáldja azokat, akik parancsolatainak engedelmeskednek. „Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen enni való az én házámban és ezzel próbáltatok meg engem, azt mondja a seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az eget csatornáit és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen. És megdorgálom értetek a kártevőt és nem veszti el földetek gyümölcsét és nem lesz a szőlőtök meddő a mezőn, azt mondja a seregeknek Ura. És boldognak mondanak titeket mind a nemzedek; mert kívánatos földedé lesztek ti, azt mondja a seregeknek Ura. Mal. 3, 10—12. Hogyan is hanyagolhatják el az emberek ily irányu kötelezettségeiket ily világos és értelmes szavak elnevére is? Hogy is merészelnek Isten iránt engedetlenséget, midőn tudják, hogy az engedelmisség áldást, az engedetlenség pedig átkot hoz magával?

Sátán rombol. Isten nem áldhatja meg azokat, akik vonakodnak hűséges sáfároknak bizonyulni. Minden tevékenységük oda irányul, hogy Sátán romboló munkáját befejezéshez segítsék. Látnuk, hogy a legkülönfélébb nyomor és szenvedés jön a világra s vajjon miért? Isten nem nyilatkozathatja ki erejét, hogy a bajt korlátozza és megszüntesse. A világ megvetette Isten szavát és úgy él, mintha érválatlan nem is lenne Isten. Noé korához hasonlóan mindennemű figyelmeztetést visszautasítanak. Rettenetes elterjedtségnek örvend az istentelenség s a föld érett az aratásra.

A zugolódók.

„Keményen szólítatok ellenem, azt mondja az Ur, és azt mondjátok: Mit szólunk ellened? Azt mondjátok: Hiába való az Isten szolgálata és mi haszna, hogy megtartjuk törvényeit és hogy aláztatosan járunk a seregek Ura előtt? Sőt inkább magunk hirdettük boldogoknak a kevélyeket; hiszen gyarapodnak, noha gonozságot üznek és megszabadulnak, noha kísértik az Istent.“ 13—15. vers. Azok emelik ezen panaszokat, akik Istentől megvonják az adományokat. Az Ur kéri őket, hogy próbálják meg, vigyék tárházába a tizedet és nézzék, vajjon nem áraszja-e ki rájuk az Ur áldását? Am ők lázonganak szívükben és zugolódnak Isten ellen. Egyidejűleg megrabolják az Urat és hűtlenül bánnak javaival. Ha büneikre figyelmeztetik őket, így szólnak: „Szerencsétlen voltam, rossz természetem volt; ám a gonoszok virulnak! Nem érdemes az Ur rendelkezéseit megtartani.“

Azonban Isten nem akarja, hogy valaki zúgolódva járjon előtte. Azok, akik így zúgolódnak, maguk voltak okai szerencsétlenségüknek. Megrabolták Istent és feltartották munkáját, midőn az igazság terjesztésére szánt pénzt önző célok elérésére fordították. Isten iránti hűtlenségüket azzal árulták el, hogy Isten tervét nem voltak hajlandók a kivitelben segíteni. Ha Isten áldását árasztotta rájuk, midőn a bőségben usztak, ha valaki felszólította őket kötelezettségeik teljesítésére, fejüket ingatták és nem akarták elismerni ilyen mű köteleseégeiket. Elzárták értelmük szeméit, hogy ne lássanak. Viszszatartották az Ur pénzét és munkáját teljesítését akadályozták. A rájuk bízott javak felhasználása által nem járultak hozzá Isten dicsősítéséhez. Azért átkot bocsát rájuk és megengedi a pusztítónak, hogy hozzájuk közeledjék, hogy termésüket elpusztítsa és szerencsétlenséget vigyen rájuk.

Az Istenféltők.

Mal. 3, 16.-ban egy ellenkező osztályról van szó, egy oly osztályról, mely nem azért gyűl egybe, hogy hibákat keressen egymásban, hanem hogy Isten dicsőségét hirdesse és kegyelméről beszéljen. Ők hivek voltak kötelezettségeik teljesítésében; megadták az Urnak, ami az övé. Oly tanúbizonyságot tesznek róluk a mennyben, aminek hallatára az angyalok énekelnek és ujjonganak. Egyetlen panaszuk sincs Isten ellen. Azok, akik az Ur által nékik ajándékozott világosságban járnak és akik hiven megfelelték kötelezettségeiknek, nem panaszkodnak és nem találnak hibákat. A bátorítás, remény és hit szavait intézik minden-

kihez. Csak azok panaszkodnak, akik önmagukat szolgálják s akik nem adják meg az Urnak, ami az Uré.

„Akkor tanakodtak egymással az Urnak tisztelői, az Ur pedig figyelt és hallgatott és egy emlékkönyv iraték előtte azoknak, akik félik az Urat és becsülik az ő nevét. És azon a napon azt mondja a seregeknek Ura, melyek én szerzek, tulajdonomná lesznek és kedvezek nékik, amint kiki kedvez maga fiának, aki szolgál neki. És megtértek és meglátátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között a Isten szolgálója és aközött, aki nem szolgálja őt.“ 16—18. versek.

A tiszta szívből való adakozás jutalma a kedélynek és szívnek a Szerlélekkel való bensőséges összeköttetése lesz. Azon ember, akit szerencsétlenség ért és eladósodott, ne vegye az Ur tulajdonát, hogy vele embertársainál adósságát törlessze. Legyen tudatában annak, hogy ezáltal próbára tétetik, s ha az Urét elveszi, megrabolja az adakozót. Istennek adós mindazért, amit tőle nyert, ám ha a igazság terjesztésére szolgáló alapadósságai törlésére fordítja, úgy kettő mértékben tartozik. A menny könyveiben nevét a „hűtlen Isten iránt“ rovatba írják. Számot kell neki adni arról, hogy az Ur tulajdonát saját céljaira fordította. Azon elvtelenség fog, egyéb cselekedeteiben is jellemezni, mellyel Isten tulajdonait egyéb célokra fordította. Allandóan saját ügyeit fog szem előtt tartani. Azon ember, a Isten megrabolja, oly jellemvonások fejleszt magában, melyek alkalmatlannak teszik arra, hogy Isten családjának tagjai lehessen odafenn.

A vagyon önző felhasználása áll

hűtleneknek bizonyulunk Isten iránt. A sáfárkodót az ily sáfárkodás alkalmazatlanná teszi a menny bizalmára.

Mindenütt nyílik elégséges alkalom arra, hogy jótekonyságot gyakorolhassunk. Szükség van rá mindig és mindenütt. Missziókat kell állandóan feladnunk, az anyagi feltételek hiányában. Ne várjatok a halálra, midőn testamentumotokat készíttitek el, rendelkezetek addig vagyontokkal, amíg éltek.

„Bizonyosságok a gyűlésezel részére.“ 261—265. old.

Imaóra 1917. Dec. 22-ére.

Alapige 2. Péter 3, 11—14.

Készülődés Krisztus visszatérésére.

Kedves testvérek! Vajjon hisszük-e teljes szívünkkel, hogy a megváltó csakhamar visszatér és hogy az utolsó kegyelmi üzenettel bírunk, amely valaha a világnak adatott? Vajjon olyan példát nyújtunk-e az emberiségnek, mint aminőt kell? Vajjon mutatjuk-e életünk által környezetünknek, hogy Krisztus eljövételére várunk, aki romlandó testünket megdicsőíti és az ő halhatatlan testéhez hasonlónak teszi? Én attól félek, hogy mi ezen dolgokat nem hisszük és tartjuk úgy, ahogy azt kellene. Azok, akik az általunk hirdett igazságban hisznek, cselekedjenek hitük értelmében. Sokat foglalkozunk élvezeteinkkel és földi dolgokkal; gondolataink sokat foglalkoznak ruházatokkal s nyelvünk gyakran ragadhatja el magát haszontalan és könnyelmű beszédekre.

Angyalok vesznek bennünket körül és vigyáznak ránk; azonban gyakran

megbántjuk és eiszomorítjuk őket az által, hogy könnyelmű tréfálkozással töltjük időnket. Ambár néhanapiján megerőltetjük magunkat, hogy a győzelmet kivívjuk, azt a valóságban megismünk ragadjuk meg, hanem hanyagságunk folytán újból közböböksek leszünk az ellenség kísértéseivel szemben s a hitnek az aranyból is becsebb próbáját nem tudjuk megállani. Nem szenvedünk Krisztusért és nem dicsekedünk a szenvedéseikkel.

Hiányzik a keresztényi szilárdság, hogy Istennek benső meggyőződésből és szükségéből szolgáljunk. Ne igyekezzünk magunknak tetszeni, hanem igyekezzünk mindenben Isten dicsőségét növelni. Ha a következő szavakat szívünkbe vésnök, azokat állandóan emlékezetünkben tartanók, úgy nem jutnánk oly hamar kísértésbe és szavaink is kevesek és jól megválasztottak lennének. „És ő megsebesített bűneinkért, megrontotta a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van és az ő sebeivel gyógyulánk meg.“ „Az embereknek számadást kell adniok az ítélet napján minden egyes haszontalan szóról is, amit mondtak.“ „Te Isten látsz engemet.“

Ezen fontos dolgokra nem gondolhatunk anélkül, hogy eszünkbe ne jusson, mennyit szenvedett Jézus a szegény bűnösökért, hogy bocsánatot nyerjenek s hogy ne érezzük annak szükségét, hogy mi is szenvedjünk azért, aki mi értettünk annyit türt és szenvedett. Ha gondolatban ezen dolgokkal foglalkozunk, úgy saját énünk méltósága megalázkodik, helyét gyermeki egyszerűség és alázatosság foglalja el, amely mások rendreutasítását szívesen meghallgatja és nem lobban

oly hamar haragra. Az önzés szelleme többé nem uralkodhatik felettünk.

Az igazi keresztény vígasza és öröme a mennyben van. Azoknak sóvárgó lelke, akik az eljövendő világ örömét és a menny előízét már megkostolták, nem elégszik meg azzal, amit ez a világ nyújthat. Szabad idejükben ezek elég tennivalót találnak. Lelkük Isten után vágyakozik. Ahol kincsük van, ott lesz szívük is és a legkellemesebb közösségben lesznek azon Istennel, akit szeretnek és aki után vágyakoznak. Örömlüket kincsüknek: a szent városnak, az új földnek és az örök otthonnak szemlélése képezi. S miközben azon dolgoknál időznek, melyek fenségesek, tiszták és szentek, a menny közelebb hozatik hozzájuk és a szentlélek erejét fogják érezni. Ez mindjobban elvonja őket a jelenvaló világtól és azt eredményezi, hogy minden örömlük és vágyakozásuk a mennyei otthon felé irányul. Istennek és a mennynek oly nagy lesz vonzereje, hogy lelkük üdvösségétől és Isten megdicsőítésétől mi sem vonhatja többé el gondolataikat.

Ha átgondolom, hogy mennyit cselekedtek értettünk, hogy a helyes ösvényen megtartassunk, úgy fel kell kiáltanom: „Oh mily szeretettel, mily végtelen szeretettel viseltetett velünk, szegény bűnösökkel szemben Istennek fia! Vajjon mi közböböksek és gondtalanok legyünk, amíg megmentésünkért minden megtétetik, ami csak megtehető? Az egész menny részvételt van éltelve irántunk. Legyünk mindig készen, hogy a legfenségsébbet és magasztosabbat áldjuk és dicsőítsük! Szívünk áradjon túl a szeretettől és halától az iránt, aki oly nagy szeretettel és irgalommal

viseltetik irányunkban. Egy szent tisztá élet által igyekezzünk őt tisztelni megmutatni, hogy mi felülről születünk, hogy ez a világ nem a mi hazánk, hogy mi csak idegenek és vándorok vagyunk itt, akik egy jobb haz felé vándorolnak.

Sokan azok közül, akik Krisztus nevét vallják és közeli eljövételére várnak, nem tudják, mit jelent, Krisztus ért szenvedni. Szívük nem vetette magát alá az isteni kegyelemnek és sajátjuk még mindig él, amint ez az élet minden körülménye között azonnalmegnyilatkozik. Ezzel egyidejűleg megpróbáltatásokról beszélnek. Amde megpróbáltatásuk oka dacos szívük, amely oly önértékes és érzékeny, hogy sokszor sértve és bántva érzi magát. Ezek tisztában lennének azzal, mit jelent Krisztus aláztos követője lenni, hogy komoly munkához látnának. Elsősorban saját énüknek halnának megállandóan imában élének és minden szenvedélyt kiirtának szívükből. Testvérek, szűnjetek meg önmagatokba bízni, önmagatokkal megelégedni és kövessétek az aláztos példaképet. Jézus legyen állandóan emlékezetetekben az ő lábnymain haladjatok, ő a példaképek. Tekintsetek Jézusra, hitek megkezdőjére és befejezőjére, a öröm helyett, keresztet és a leggyalázosabb halált választotta. Alázatosa türt el a bűnösök gyalázását s átkát. Ő volt nekünk, bűnösöknek áldozatbárányunk, aki helyettünk kinoztatott megsebesített és megöletett. Szenvédjünk tehát mi is szívesen Krisztusért, szenvédjük el érte naponta kereszthalált. Vegyünk részt itt szenvédéseiben és aláztában, hogy egykoron részeseivé lehessünk dicsőségé-

nek is és halhatatlansággal és örök élettel koronáztassunk meg országában!

White E. G. Tap.-lat. 104—104. old.

Imaóra 1918. január 5-ére.

Alapige Róm. 2, 1. 2.

A gyülekezeti tagoknak egymáshoz való viszonya.

Azoknak, akik arra törekszenek, hogy győzedelmeskedjenek, sokat kell küzdeni saját gyengeségeikkel. Mivel mi emberek sokkal könnyebben felfedezük mások hibáit, mint sajátunkat, legyünk sokkal szigorúbbak önmagunkkal szemben mint másokkal. Minden gyülekezeti tagnak alá kell magát egy rendszabálynak vetni, mielőtt a világ világosságává lehet. Isten nem tesz oly férfiakat és asszonyokat világsága letéményeseivé, akik a sötétségben lakoznak s akik nem is igyekeznek a világság forrásával összeköttetésbe lépni. Oly lelkek, akik saját szükségleteiket érzik, akik az Istennel való benső összeköttetés után vágyakoznak, Isteni segítségben részesülnek. Mindnyujunknak nagyon sokat kellene elfelednünk, mint megtanulnunk. Régi szokásokat és erkölcsöket el kell hagynunk s ez csak a legnagyobb küzdelem árán érhető el. Győzelemre csak úgy tehetünk szert, ha az igazságot feltétlenül elfogadjuk és annak elveit a mindennapi életben megvalósítjuk.

Szeretném a szükséges szavakat ahhoz megtalálni, hogy mindenkinék szívébe véssem azon igazságot, hogy mint élőlényeknek az képezi egyedüli reményiségünket, hogy Istennek össze-kötését lélesíthetünk. Leiki tisztaságra

kell törekednünk; e célból saját szívünket vizsgáljunk, a makacsságot és önzést le kell győznünk s állandóan komoly imában kell élnünk. Makacs és erőszakos emberek sok esetben azzal mentik magukat, hogy a reformátorok közül is nagyon sokan hasonló szellemben dolgoztak és azt állítják, hogy a mai korban szintén hasonló jellemeket követelnek meg a körülmenyek. A valóságban azonban a nyájias és szelid lélek még a legalantasabb társaságban is a legjobban megfelel. A hirtelen haragra lobbanás senkinek sem válik előnyére. Isten nem azért választotta ki a reformátorokat, mert szenvedélyes és uralomra vágyó emberek voltak, hanem ezen fogyatkozásuk ellenére is elfogadta őket. Am ha alázatosak lettek volna s ha indulataikat értelmüktől hagyták volna uralni, tiszerte nagyobb felelősséget bízott volna rájuk, Miközben Krisztus szolgálja a tisztátalanság, istentelenség és hamisság lelkét elítéli, s miközben néha arra vannak hivatva, hogy a helytelenségeket a legkülönösebb állásu emberek között elítéljék, megmutatván nekik, hogy Isten haragja zudul törvényei megszegőire, még sem szabad fölényüket velük szemben éreztetniök, nem szabad nekik a gyámkodó szerepet játszani. Inkább nyilatkoztassák ki a szeretet és barátságosság szellemét, amely inkább megment, mint elveszít.

Isten hosszantűrése, belátásra és elnézésre tanítja azon gyülekezeti tagokat, akik arra vágyakoznak, hogy Krisztus munkatársai lehessenek. Krisztus tanítványai közé fogadta Júdást és Pétert, nem azért, mert Júdás fősvény, önző, s mert Péter szenvedélyes és heves volt, hanem azért, hogy alkalmuk legyen

nékik föle alázatosságot és szeretetet tanulni s így helytelen jellemvonásaikat megjavítani. Jó anyagot látott mindkettőjükben. Júdás üzleti képességekkel bírt s nagy hasznára lehetett volna a gyülekezetnek, ha hajlandó lett volna oly jellemvonásokra szert tenni, melyek az önzés és csalás szellemétől megszabadították volna úgy, hogy a legcsekélyebb dolgokban is feltétlenül lelkiismeretességet tanúsított volna. Ezen tanokat gyakran megismételték: „Aki a kevésben hűséges, az a sokban is hűséges s aki a kevésben hűtlen, az a sokban is hűtlen.“ Üdvözítőnk azt tanította, hogy az az ember, aki ámbár csekély dolgokban, rászedi szomszédját, az adandó alkalommal nagy dolgokban is képes lenne megcsalni azt. A legcsekélyebb eltávolodás attól, ami méltányos és jogos, már már arra készíti elő a szívet, hogy magát a becsületesség szabályain tultegye és nagy dolgokban is jogtalanságot engedjen meg magának. Krisztus úgy szavai, mint példája által azt tanítja, hogy embertársainkkal való érintkezésünk alkalomával a legszigorúbb ösztintességet tanúsítsuk mindenkben. „Mindazt, amit akarjátok, hogy az emberek tiveletek cselekedjenek, tegyétek ti is övelük.“ Krisztus gyakran leírta és elítélte a farizeusok bűnös életét. Ugy tettek, mintha Isten parancsait megtartották volna, holott mindennapi életükben nem nagy ügyet vetettek a becsületesség szabályairs. Sok özvegyet és árvát megraboltak, csak hogy birhatnámvágyukat kielégítsék. Júdás előnyös tanúságokat vonhatott volna le ezen tanításokból, de az önzés szelleme olyannyira urrá lett lelken, hogy a nyereségvágy irányította minden cseleke-

détében. Ő hordta a pénzes zacskót, amely azon pénzeket tartalmazta, melyeknek célja volt Krisztus munkájának előmozdítása. Belőle időnként saját hasznára fordított kisebb-nagyobb összegeket. Önző szíve elítélte Máriát, midőn az alabástrom szelencét szét-törte, hogy ily módon tisztelje szeretett mesterét. Tanítvány helyett tanító akart lenni, s ő igyekezett a gyakorlati élet bölcsességéről az üdvözítőt kioktatni. Ezen két férfiúnak a legnagyobb alkalm nyílt volna arra, hogy hiányos jellemvonásaikat állandóan tökéletesíthessék, Hisz állandóan hallgatták az üdvözítő tanításait. Azonban csodálkozva vették észre, hogy azokat, akiket oly szigoruan megdorgál és elítél a leg-gondosabb szeretben reszesíti. Az üdvözítő sirt lelki sötétségükön. S a leg-mélyebb fájdalom adta ajkára ezen szavakat: „Jeruzsálem, Jeruzsálem, hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat, mint ahogy a tyúk szárnyai alá gyűjti fiókjait, de ti nem akartátok.“ Péter azért tartotta az Ur környezetében mert szilárd jellemét tekintve, amely semmitől sem riad vissza, nagyon jó anyagot látott benne. Szándéka az volt vele, hogy azt, ami jellemében értékes megőrizze, ami pedig nyers benne, az elvesse. Az üdvözítő sohasem volt megközelíthetetlen vagy barátságatlan. Mindki számára volt egy nyájias szava Sokszor keresték fel szegények, oly percekben, melyekben a legnagyobb szükségére lett volna a pihenésre. Ő senkit sem utasított el. S ámbár Péter egy gyenge pillanatában megtagadta mesterét, Jézus nagy kegyelmében mégis megbocsátott neki, s feltámadása után különös szeretettel ép az ő nevét említi oly gyakran.

Júdás engedett a Sátán kísértésének és elvesztette legjobb barátját. Péter azonban állandóan igyekezett tanulni a nagy mestertől s mennybemenetele után lelkesedéssel folytatta a reformáció nagy munkáját, melyet Krisztus megkezdett. Ez a két ember a mai társadalom kétféle emberét is feltünteti. Ma is Péterhez hasonló lelkesedésű férfiakra van szükségünk, oly férfiakra, akik lelkesedéssel és kitartással viszik az igazság zászlaját, fáradság és kimerülés nélkül, és figyelnek a szent lélek hívó szavára.

Nagyon gyakran képezi a bíráló tárgyat ama szerzetesnek a hiánya, amelynek a gyülekezeti tagok között uralkodni kellene. Sokan érzik magukat elhanyagolva, a testvérek által megvéve s ezért néha a gyülekezeti órákon is lehet néha szemrehányásokat hallani. Holott ezen időt elsősorban Isten dicsőségére kellene fordítanunk. Oka ennek elsősorban abban rejlik, hogy sokan nagyon buzgók mások jellembeli fogyatkozásainak kikerésében, de nagyon is hanyaguk saját szívük megvizsgálásában. Holott tudatában kellene nékiük tenni, hogy ha az Úr a legkülönbözőbb jellemű és tulajdonságú embereket veszi fel egy ugyanazon gyülekezetbe, akkor a tagoknak egymás fogyatkozásait és hibáit elnéző szeretettel kell szemlélni. Ugy kell mindig cselekednünk, hogy a gyengék számára ne váljunk a botránkozás kövéré. Isten az embereket úgy fogadja magához, ahogy azok vannak s azután neveli őket szolgálatára, ha azok magukat nevelni engedik. A bizalmatlanságnak, bírálatnak, gyűlöletnek és irigységnek szelleme, amely egyes gyülekezeti tagok lelkén uralkodik, Sátán munkája. Az ily elemek meg-

fogadják el Isten igéjét ezen kérdésben mint tanácsadót és vezetőt. Csak ily módon állhatnak az egészségi reform vezetői egy határozott állásponton, mely nekik a győzelmet biztosítja.

A különböző országokban való étkezési rendről.

„Miközben a mértéktelenség és a torkosság ellen határozott álláspontot kell elfoglalnunk, mégis kénytelenek vagyunk számot vetni azon helyzetekről, melyekben az emberi családnak különböző részei élnek. Azok, akik Isten munkatársai akarnak lenni, gondosan fontolják meg, mielőtt nyilatkozatot tesznek arról, hogy mit szabad és mit nem szabad enni. Tömegekkel fogunk érintkezni. Ha most az egészség reformot legtulzottabb formájában azokkal közöljük, akiket helyzetük megakadályoz, azoknak elfogadásában, úgy több kárt fogunk tenni, mint hasznót. („De ha a te atyádfia az ételért megszorodik, akkor te nem szeretet szerint cselekszel. Ne vesítsd el azt a te ételleddel, akiért Krisztus meghalt.“ Róm. 14, 15.) Miközben az evangéliumot a szegényeknek hirdetem, az Úr tanított engem, hogy hirdessem az olyan eledeleknek a megételét, amelyek a leg- táplálódabbak. Nem mondhatom, hogy tejet, vaját és tojást nem szabad használni az ételek elkészítésében, mert ma mikor az evangéliumot még hirdetni kell a szegényeknek, nem lehet a leg- szigorubb étrendet keresztülvinni.“ Rev. & Herald Febr. 10. 1916.

„Tanuljátok meg, hogy mit egyetek és milyen eledel táplálja a ti testeteket és akkor kövessétek értelmeket és lelki ismereteket előírásait. Healthful Living par. 333.

„Az étkezési rend reformjában tényleg van egészséges emberi értelem. Ezen tárgyat alaposan és mélyen kell tanulmányozni és senki se kritizálja testvérét, mert annak eljárása nem egyezik meg az övével. Lehetően egy változhatatlan szabályt felállítani, a mely eljárásunkat egyformán kormányozza és egyik sem lehet a másiknak vezetőfonala. Nem mindenki tudja egy és ugyanazon dolgokat élvezni.“ Ministry of Healing page 319.

Amilyen kívánatos egyrészt, hogy ezen egészségi reform a mi testünk javára mentől előbb megvalósuljon közöttünk, éppoly fontos a mai körülmények között megfontolni, hogy egy olyan kérdés, mely testi javunkat előmozdithatja, ne használjuk fel azoknak lelki kárára, a kikért Krisztus meghalt. Éppen mert az első keresztyének közt már voltak olyanok, akik az eledel kérdését a szeretet, irgalmasság és itélet fölébe helyezték, kellett Pál apostolnak intőleg írni. Róma 14, 2, 3; Kol. 2, 20--23.

Az egészségi reform testünk egészségét célozza; de ha Krisztus testének, a gyülekezeti egységnek felbontására, rágalmakra és marakodásokra használjuk fel, akkor az ilyen eljárásból csak a sátnak lesz haszna. Igyekezzünk tehát az egészségi reformban nevelkedni a gyülekezet javára, ne kárára. „Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békeség és Szent Lélek által való öröm. Mert ki ezekben szolgál a Krisztusnak, kedves Istennek és az emberek előtt megpróbált.“ Róma 14, 17, 18.

Egy jó ajánlat kedves testvéreink számára!

Az őszi és téli estélyek ismét itt vannak és megvan az alkalom a missiómunkára. A nép ujra ráér olvasni. Adjunk kezükbe embertársainknak a legjobb és legáltalánosabb olvasni valót, hogy a haszontalan és káros olvasmányokra ne legyen alkalom.

Ki akar segíteni ezen szép munkában? Aki részt vesz azt az Ur meg fogja adani, mint hű munkást. Kiadóhivatalunk is mindent tesz ezen fontos folyóiratunk az „Utolsó üzenet” terjesztésére. Aki részt vesz annak terjesztésében, annak a következő ajánlatot tesszük:

Aki 50 „Utolsó Üzenet”-et elterjeszt, egy adventi énekes könyvet kap ajándékba.

Aki 100 „Utolsó Üzenet”-et elterjeszt, egy szép falimondatot vagy egy sorozat képeslapot kap.

Aki 200 „Utolsó Üzenet”-et elterjeszt, Krisztus dicsőséges eljövetele című könyvet kapja.

Aki 300 „Utolsó Üzenet”-et elterjeszt, Az a jó angyalok című könyvet kapja ajándékba.

Aki 500 „Utolsó Üzenet”-et elterjeszt, Jézushoz vezető utat arany metszetben kapja.

Aki 1000 „Utolsó Üzenet”-et elterjeszt, a legszebb zsebbibliát aranyozott díszkötésben kapja.

A lapot a helyi traktát-egyesület vezetője által utánvét útján, vagy egyenesen a kiadóhivatalból rendelhetők meg és czenkívül kérjük kedves testvéreinket, hogy a karácsonyi ünnepekre ajánlják könyveinket, mint alkalmas és áldást hozó karácsonyi ajándékot. A nép ugyanis vesz ajándékot és így lagalább hasznos és áldásos tárgyat vesznek és ajándékoznak egymásnak. A kiadóhivatal.

A testvérek figyelmébe!

Felkérjük a kedves testvéreket és pártfogóinkat, hogy minden rendelkezésükre és pénzküldeményeket ne cimezzék magán címeiken, a kiadó egyes alkalmazottjaihoz; hanem mindig és kizáró-

lagosan a Vall. Irat. Nemz. Kiadóhivatalának, mert így a rendelések sokkal pontosabban és biztosabban lesznek elintézve,

Továbbá kívánatos, hogy a Kiadóhivatalnak szóló pénzszegek kizárólagosan a Vall. Irat. Nemz. Irat. Kiadóhivatalának szóló csekkel befizessék, *Augusta Beiss* pénztárosnak címzett befizetési lapok csak a missiópénzek befizetésénélhasználnandók. A kiadóhivatal.

Halálozások.

Császár Lajos testvérünk, ki hat évig volt hűséges tagja a nagysármási gyülekezetnek, 1917. március 1-én elhunyt. A gyászbeszédet Fabula Mihály testvérünk tartotta II. kir. 22, 20. verséből, melyet nagyszánu közönség hallgatott meg. A gyülekezet úgy mint családja, reméliük, hogy az első feltámadásnál viszont látniuk egymást, hol a halálnak hatalma már nem lesz. H. J. F.

Folyó év augusztus 10-én egy repülőgépről ledobott bomba által hősi halált halt Szegedi Sándor a sarkadi gyülekezetnek egy hű tagja. Julius 15-én még örvendezett velünk és részt vett az Ur szent vacsoráján. Vissza ment a harcterre s alig töltött ott tíz napot, utol érte a halál. A hátramaradt hű felesége és három kis gyermeke fájdalmas szívvel gyászollák, valamint a sarkadi gyülekezet a hű testvért gyászolja. Az Ur vigasztalja a hátramaradt gyászoló sziveket. Fülöp Judith.

Folyó év szeptemberben a mi szeretett testvérnőnk Kovács Károlyné hosszú szenvedés után elhunyt az Urban. A kedves testvérnőnk 6 évig volt tagja a gyulavári gyülekezetnek. Csodás türelimmel viselte a nehéz és hosszú fájdalmaikat. Többször azt mondotta: „Testvéreim addig szolgáljatok az Urnak, amíg egészségesek vagytok.” Alulírott nagy gyászoló közönség előtt tartott beszédét, Job. 19, 5. Jel. 14, 13. alapján. Isten határt vetett életünknek, amelyet senki át nem hág. Boldog viszontlátást az első feltámadásnál reméliük. Fülöp Judith.

„Evangéliumi munkás”

Megjelenik negyedévenként.

Kiadja:
A vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatala
Budapesten.

Szerkesztőségi bizottság:

Huenergardt J. F., Zéther A., Kessel Fr.

Felelős szerkesztő Huenergardt János F.

Vallásos iratok Nemzetközi Kiadóhivatala
Budapest, I., Krisztina-körút 167.

Amerika részére: Revlev & Herald Publ. Assn,
New-York City, 32. Union Square East.

Jakab M. H. könyvnyomdája Budapest, II., Corvin-tér 5.